

Людмила Барабаш

(12 р., Гімназія №31, м. Черкаси)

Мій 2014-ий. Життя – тобі

Мабуть, так було завжди, але відчуття прийшло раптово: сталося так, що життя моєї країни стало моїм життям, життям моєї родини.

Коли ми з дідусем проходимо Театральною площею рідного міста, то, показуючи на прапор, він розповідає про те, як у 1991 році він разом з представниками Народного Руху піднімали над Черкасами жовто-блакитний стяг.

Зараз прапор так звично майорить... не віриться в те, що його там колись не було.

Коли народ в моїй країні, зібравшись на Майдані, висловився за євроінтеграцію, я, звісно, як дитина, що ходить до школи і має безліч своїх справ, підтримала студентів, але лише емоційно. Я навіть не здогадувалась, як це важливо.

Та коли побили студентів... так жорстоко, побили ті, хто має захищати людей – міліція... Я плакала, дивлячись ці страшні кадри. Адже мій двоюрідний брат Славко навчається в Києві і міг би бути там. І то всі чийсь брати і сестри, сини і доньки. У ті хвилини мною опанували обурення і страх. Це ж несправедливо: бити мирних людей!

І люди повстали проти влади карателів. Революція Гідності – таку назву отримав цей протест проти свавілля. Гідність – це коли ти не можеш дозволити, щоб ображали слабшого.

Наша родина збрала теплі речі, мама склала консервацію, і ми понесли все це до намету біля міської ради. Падав пухкий сніг, було зимно, морозяно. У світлі ліхтарів ми несли свою допомогу.

А через кілька днів той намет розстрожили...

Вірю, що наші речі досягли тих, кому були потрібні.

І почалися дні, коли новини з Інтернету та телебачення починали і закінчували день. Вже відчувалася не турбота про далеке майбутнє, а неспокій за сьогодні: щоб більше нікого не побили.

Мама з дідусем ходили на міські мітинги і приносили новини звідти. Добре, що існує Інтернет і дає можливість швидко реагувати на події.

Більш за все мене вразили декілька речей.

Коли приймали «диктаторські» закони, то, серед інших, там була дурнувата заборона, яка не дозволяла надягати каски та шоломи. Мама прийшла з мітингу та розповіла, що було декілька жіночок з каструлями на головах. З одного боку було смішно, але з іншого – не до сміху: це ж як потрібно допекти, щоб літні люди (без якихось відхилень) надягли на голову посуд?!

Ми плакали, коли дивились в Інтернеті ролик з козаком Гаврилюком. І добре, що він став символом незламності. І добре, що пробачив своїх кривдників. Це все і є Гідність!

А ще якось суботнього вечора, близько восьмої, я, мама і сестра Соня повертались з гостей і йшли по центральній вулиці. Не пізно, але звичайних перехожих на вулиці чомусь не було. Ми з сестрою голосно розмовляли, а мама сказала: «Тихо! Тихіше!». Так незвично було: чого це тихіше? Ніхто ж не спить. Стояли купками ніби підлітки, і почулась розмова про якісь гроші: кому скільки заплатили. Стало моторошно, а мама пояснила, що то були «тітушки».

Більш за все настрій підіймали різні фотожаби та ролики про тодішню владу. Своїм знайомим, які не мають Інтернету, ми вмикали кліпи «Вітя, чао!» і «Батя, я стараюсь!».

Захопливо було дивитись концерт «Океану Ельзи» на Майдані. Скільки було людей! Скільки людей об'єднались заради і мого майбутнього!

Я думаю, так і формуються цінності. Коли ми не так за себе стоїмо, як за сестру чи брата, маму і тата, за гідну старість дідуса і бабусі.

День тягнувся за днем. А потім якась напруга і... Трагедія! Розстріл на Майдані! Плакали. Плакали всі. Тепер пісня «Плине кача» викликає такі сльози! Бо кращі з кращих серед нас загинули, бо невинні прості люди віддали своє життя, щоб світ нарешті здригнувся. Щоб світ звернув увагу на безглузду поліцейську владу.

Коли відбувались розстріли на Майдані (18, 19 та 20 лютого), в один з цих днів ми роздрукували зображення нашого прапора з молитвою за Україну та розклеїли у своєму дворі. Через півгодини хтось усе позривав. Дивно, що під час таких трагічних подій прапор і молитва можуть когось дратувати. Може, це через те, що в будинку, де ми живемо, мешкають переважно літні люди, які за радянських часів були військовими? Невже, зриваючи зображення прапора, вони намагались повернути свою молодість?

Але принтер був у нас новий і стос паперу теж, тому ми друкували і клеїли. Рекордні листівки протримались чотири години. А може, це двірник? Він, за вказівкою, мав читати усі оголошення.

Потім ми поїхали на Майдан. Спілкувалися з хлопцями з тридцять сьомої сотні, які перебували на Грушевського. Вони розповідали і показували, де вони були, як бігли, де був «Беркут». У цих відчайдушів в очах не було ні страху, ні сумніву... Лише злість на несправедливість. Хлопці були в сажі: пояснили, що ночують біля діжок з вогнем. Але замазурами вони не виглядали. А очі в них були такі, ніби вони знову все це пережили.

На Майдані зібрались люди проти побиття беззахисних студентів. Зібралися звичайні люди, а вистояли і переродилися в героїв. Людей було так багато, що вони поділились на сотні. Деякі записувались під вигаданими іменами. Але одна сотня назавжди залишилась. Це – Небесна Сотня. Розстріляні, вбиті, закатовані... найманцями режиму Януковича.

Герої Небесної Сотні стали символом мужності, символом самопожертви заради кращої долі українців. Коли Майдан віддавав останні почесті Героям, всі скандували зі сльозами на обличчі: «Герої не вмирають!»

